

smotrnost in varčnost. Članek izzveni skeptično, ker ni materialnih pogojev za uresničitev načrta.

Tretja skupina člankov obravnava probleme katalogizacije. Heinrich Roloff raziskuje v peti številki vpliv pariških načel v novih pravilnikih za katalogizacijo v svetu. Medtem ko vrsta piscev poskuša rešiti probleme, ki jih prinašajo pariška načela za katalogizacijo na nemškem jezikovnem področju, pa že najdemo tudi kritične pripombe k pravilnikom, ki so jih izdelale na podlagi teh načel nekatere knjižnice za svojo uporabo.

Zelo poučni so članki četrte skupine, ki obravnavajo uvedbo mehanizacije v knjižnicah in racionalizacijo poslovanja. Za nas je posebno zanimiv prispevek tega leta umrle ugledne nemške bibliotekarke Ruth Unger: Nacionalna bibliografija Jugoslavije. Avtorica je pregledno našela bibliografije, ki izhajajo za vso Jugoslavijo, a navedla tudi vsa temeljna bibliografska dela po republikah. Enajsta številka je v celoti posvečena 10. obletnici Inštituta za bibliotekarstvo na Humboldtovi univerzi v Berlinu in obravnava vse številne dejavnosti te ustanove. Kot prilogo k 3. številki so priključili posebni odtis 2. številke revije *Bibliothekar*, ki prinaša Bibliografski načrt dela v knjižnicah NDR za leto 1965. V prilogi k 12. številki, ki je prav tako posebni odtis iz 10. zvezka revije *Bibliothekar*, pa so že izšli Predlogi za izboljšavo bibliografskega dela v knjižnicah NDR posebno na področju priporočilne bibliografije.

Breda Filo

Accademie e biblioteche d'Italia.
Roma. XXXII/1964, št. 1—6, 480 str.;
XXXIII/1965, št. 1—6, 546 str. 8°.

Revijo izdaja Direzione generale delle accademie e biblioteche e per la diffusione della cultura, ki spada v pristojnost Ministrstva za javno vzgojo. Glavni urednik je prof. Renzo Frattarolo, znani bibliograf in literarni zgodovinar.

Poročam o tretjem zvezku iz leta 1964, ki je posvečen 13. kongresu Zveze italijanskih knjižnic v Viareggio (8.—11. maja 1961).

Marina Bersano Begey je predavala o Biltenu modernih inozemskih izdaj. Ob organiziranju državnih knjižnic leta 1886 so naložili centralnima državnima knjižnicama v Firencah in v Rimu izdajanje dveh biltenov: Bilten italijanskih izdaj obveznih primerkov in Bilten modernih inozemskih izdaj (*Bolletino delle opere moderne straniere — BOMS*). Prvi je tekoča italijanska nacionalna bibliografija, drugi pa centralni seznam tujih del, ki jih imajo italijanske knjižnice. Predavateljica je opisala dolgoletno izhajanje BOMS in se zadržala na sedanji problematiki biltena. Podatke pošilja 32 državnih knjižnic, ki pridobe na leto kakih 2000 novih tujih knjig. Občinska knjižnica v Torinu, na primer, pa je nabavila v letih 1951—1955 3728 tujih knjig, kar je polovica tovrstnega dotoka vseh knjižnic, ki pri biltenu sodelujejo. Nujno bi torej bilo pritegniti k BOMS vse javne knjižnice, pa tudi univerzitetne knjižnice, čeprav niso dostopne javnosti, a imajo izredno bogat dotok tuje znanstvene literature.

V drugem referatu je Virginia Carini Dainotti govorila o uslužbencih v javnih državnih knjižnicah in v bibliografskih nadzorništvih. Zaradi pomanjkljivosti predpisi o delovanju knjižnic in o uslužbencih ne ustrezajo dejanskemu stanju in funkcionalnosti. Naslednje vprašanje pa je, ali so po sedanjih predpisih uslužbenci glede splošne in strokovne izobrazbe dovolj pripravljeni. Leta 1887 in znova leta 1907 je bilo predpisano, da mora vsak, ki se želi zaposliti v knjižnici, opraviti splošni izpit, pozneje pa še strokovni bibliotekarski izpit. Ta zadnji je zelo zahteven. Pogoj zanj je fakultetna diploma in šestletni podbibliotekarski staž; že za ta staž je treba opraviti izpit po enem letu prakse. Kljub tem velikim zahtevam pa danes bibliotekarji niso več izenačeni z univerzitetnimi profesorji. Ravnatelji knjižnic so na primer izenačeni z rav-

natelji srednjih šol, bibliotekarji s srednješolskimi profesorji. Predavateljica se je potegovala za to, da bi vrnili bibliotekarjem nekdanji ugled. Pravi bibliotekar ima organizacijske in vodstvene sposobnosti, opravlja vzgojno, znanstveno in raziskovalno delo. Da vse to zmore, je potreben visokošolski študij. Posebna komisija naj preuči bibliotekarsko šolanje po svetu in ga prikroji italijanskim potrebam.

O fakultetnih knjižnicah je predaval Bilotta iz Palerma. Zagovarjal je stališče, da morajo biti v knjižnicah fakultet, seminarjev in znanstvenih zavodov nameščeni strokovni ljudje po zgledu državnih knjižnic. Dokler pa do tega ne pride, naj ostanejo dose-danji uslužbenci, ki imajo vsaj tri leta prakse za seboj. Za druge usluž-bence naj bi uvedli posebne razpise. Delo v univerzitetni knjižnici naj vodi in nadzoruje bibliotekar, prav tako tudi delo Centralne univerzitetne knjižnice. Nabavno politiko je treba koordinirati, da bi se izognili dvojni-cam. Centralna univerzitetna knjižni-ca naj ima centralni katalog vseh knjig fakultetnih, seminarskih in znanstvenih knjižnic. Poleg tega je treba pri njej organizirati poseben prostor z enciklopedijami, bibliografijami, slo-varji in drugimi priročniki, z mikro-filmi pomembnejših del in podobno.

Bilo je še več drugih referatov, kot na primer o sodelovanju med strokov-nimi in državnimi knjižnicami, o itali-janskih priimkih s člani in predlogi, o knjižnici za raziskovanje na univerzi John Hopkins v Bologni. V poglavju kronika in informacije je med drugim poročilo o seminarju italijanskega je-zika in kulture v Kopru.

Anton Bajt

V št. 1/2 leta 1965 objavlja Enzo Bottasso daljšo razpravo o problemih katalogizacije korporativnih del, Luigi Balsamo pa sestavek o nalogah javnih knjižnic. Italijani delijo svoje knjiž-nice na tri velike skupine. Državne knjižnice (biblioteche governative), h katerim prištevajo vse univerzitetne

in pa nekatere centralne knjižnice (Rim, Firenze), imajo nalogo, da hra-nijo tisk, se znanstveno udejestvujejo in širijo znanstveno misel. V drugo skupino spadajo strokovne knjižnice (biblioteche speciali), ki delujejo zla-sti pri raznih gospodarskih organizaci-jah, v tretjo pa javne knjižnice (bi-blioteche pubbliche). Te slednje ime-nujejo tudi knjižnice krajevnih usta-nov (biblioteche degli enti locali). Na-loga javnih knjižnic ni toliko v tem, da hranijo tisk, ampak predvsem v tem, da ga širijo. Financirale naj bi jih občine, province in pokrajine. Ta vrsta knjižnic s svojo razvito mrežo podružničnih knjižnic naj bi bila »ti-pična tvorba moderne demokracije« (Balsamo), saj skrbi, da bi knjiga pro-drla med najširše ljudske množice. »Medtem ko je v Italiji ta vrsta knjiž-nic šele v začetni razvojni fazi, beleži v deželah z bogato demokratično tra-dicijo velike uspehe in uživa velik ugled« (Balsamo). Naloge javnih knjiž-nic so podobne nalogam naših ljud-skih in deloma tudi študijskih knjiž-nic.

Skrb nad državnimi knjižnicami naj bi imela Direzione generale delle accademie e biblioteche, nad strokov-nimi knjižnicami Centro nazionale di documentazione scientifica del Con-siglio nazionale Ricerche in pa Comi-tato nazionale per la Produttività, nad javnimi knjižnicami pa Ente nazionale Biblioteche popolari e scolastiche v Rimu. Vse knjižnice v Italiji pa nad-zoruje državna ustanova z imenom Soprintendenza bibliografica, ki velja za eno ali pa dve pokrajini skupaj. Za knjižnice skrbi seveda tudi Associazio-ne Italiana Biblioteche (Združenje italijanskih knjižnic).

St. 3 prinaša razpravo Arthurja T. Hamlina z naslovom »Italijanske uni-verzitetne knjižnice. Studija o njihovi dejavnosti in zbirkah«. Hamlin, uni-verzitetni profesor v Cincinnatiju (ZDA), je leta 1962 potoval po Italiji in proučeval zlasti probleme univerzi-tetnih knjižnic. Ugotavlja, da so te knjižnice zelo slabo založene z biblio-grafijo in pa leposlovnimi deli na-